

οχιά

οχιά, η, ουσ. [<αρχ. ἔχισ, με επίδρ. του ὄφιος], η οχιά. **1.** γυναίκα μοχθηρή, επικίνδυνη. (Λαϊκό τραγούδι: *μαύρη οχιά* φαρμακερή αν δεις μες στ' όνειρό σου, είναι μανούλα μου αυτή που λάβωσε το γιο σου). **2.** άνθρωπος δόλιος, ύπουλος, επικίνδυνος: «πρόσεχε μ' αυτή την οχιά που κάνεις παρέα, γιατί δεν έχει ούτε ιερό ούτε όσιο». **3.** ως επιφών. **οχιά!** ειρωνική ή επιτιμητική απάντηση σε κάποιον που μας αρνείται λέγοντάς μας όχι·

- *είναι σαν να τον έφτυσε οχιά*, είναι πάρα πολύ άσχημος: «αν τύχει και τον δεις ξαφνικά, θα σου κοπεί η χολή, γιατί είναι σαν να τον έφτυσε οχιά»·

- *κι αν κελαηδάει η οχιά, δε γίνεται γαρδέλι*, όσο γλυκομίλητος και να είναι ο μοχθηρός άνθρωπος, δεν παύει να είναι μοχθηρός: «μη ξεγελιέσαι με τις τρυφεράδες της και τις μαλαγαγιές της, γιατί κι αν κελαηδάει η οχιά, δε γίνεται γαρδέλι»·

- *οχιά διμούτσουνη*, **α.** άνθρωπος πολύ δόλιος, πολύ ύπουλος, πολύ επικίνδυνος: «δε σε καλοβλέπω που κάνεις παρέα μ' αυτόν τον άνθρωπο, γιατί είναι οχιά διμούτσουνη». **β.** δίνεται ειρωνικά ή επιτιμητικά ως απάντηση σε κάποιον που μας αρνείται λέγοντάς μας όχι.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας